

IN MEMORIAM

La quinta del biberó

Lluís Pasqual i La Kompanyia Lliure

 lliure

1938. Tenen 17 anys i els envien a primera línia de foc de la batalla que marcarà la Guerra Civil espanyola (1936-39). Els nois de La Kompanyia Lliure debuten recordant la lleva del biberó a partir del testimoni d'alguns supervivents. Un homenatge.

La batalla de l'Ebre fou la més decisiva de la guerra, perquè les tropes franquistes foren incapaces d'ocupar Madrid, que era el que volia Franco per obtenir el reconeixement internacional del seu règim.

L'Exèrcit Popular de la República a l'Aragó acabà desbandant (l'abril del 1938), que és el pitjor que li pot passar a una tropa regular perquè vol dir que els soldats, presos del pànic, corren amb l'objectiu de tornar-se'n cap a casa. I executen els qui volen barrar-los el pas.

Segons assenyalà Negrín (president del govern de la República) no hi havia entre el Segre i Barcelona cap força militar lleial, per la qual cosa si els franquistes haguessin atacat des del cap de pont que tenien a Balaguer, haurien ocupat la capital catalana sense dificultat, i la guerra s'haguera acabat un any abans. Però el dictador, com ha explicat el coronel Blanco Escolà, era un militar incompetent i africanista, i en contra del parer dels seus generals –com Aranda, cap de l'exèrcit de Galícia; com García Valiño, cap de l'exèrcit del Maestrat; com Martínez Campos, cap de l'artilleria– Franco, en lloc d'ocupar la resta de Catalunya (ja havia conquerit Lleida i la dreta de les Terres de l'Ebre), marxà des de Vinaròs, per on havia aïllat Catalunya de la resta del territori republicà, cap a València per allargar la guerra.

Aquesta digressió franquista permeté reorganitzar l'exèrcit de l'Ebre, format a partir de les unitats republicanes destrossades a l'Aragó. La base d'aquest nou exèrcit foren el V Cos d'Exèrcit dirigit per Juan Modesto i format per les divisions 3a. Tagüena, l'11a. Lister i la 45 Internacional Hans Khale. Per cobrir les nombroses baixes, s'ordenà la realització de noves lleves el 13 d'abril, entre elles la lleva del 1941, que seria formada pels qui haguessin d'anar a servir l'any 1941 quan tinguessin 21 anys, però les necessitats de la guerra els obligà a fer-la quan en tenien 17 o 18. A Federica Montseny s'atribueix la frase que eren tan joves que encara prenién el biberó. Envelliren els que tingueren la sort de sobreviure, però pagaren un elevat preu en vides, molts d'ells cregueren que combatién per la causa de la llibertat, tal com em digué el meu pare.

Josep Sánchez Cervelló

Catedràtic d'Història Contemporània (URV)

Fitxa artística

Intèrprets Joan Amargós, Enric Auquer, Quim Àvila, Eduardo Lloveras, Lluís Marquès i Joan Solé

Músics Violins, Oriol Algueró i Ricart Renart
Violoncel, Joan Palet
Cavicèmbal i orgue, Dani Espasa
Veu, Robert González i Josep-Ramon Olivé

Direcció musical Dani Espasa
Escenografia Lluís Pasqual
Vestuari Alejandro Andújar
Caracterització Eva Fernández
Il·luminació Pascal Merat
So Roc Mateu i Igor Pinto
Vídeo Franc Aleu

Ajudant de direcció Iban Beltran
Assistent de direcció Òscar Fabrès
Ajudanta de vestuari Maria Albadalejo
Assistents de vídeo Carles Tamayo i Enric Vilagelí
Professor de dicció Pere Navarro-URV
Professor de cant Xavier Mestres

Confecció de vestuari Època Barcelona
Acabats María Calderón

Coproducció Teatre Lliure i Temporada Alta
Festival de Tardor de Catalunya Girona/Salt

Agraïments especials a Josep Sánchez Cervelló, Assumpta Montellà, Emma Aixalà, Carlos Latre, Jordi Bonet-Oïdo estudi de gravació i Josep Ferrando **i als biberons** Josep Aguiló, Ramon Arau, Andreu Català, Joan Fàbrega, Pere Godall, Lleó Ferrando, Antoni Guri, Ricard Pedrals, Josep Salvador Pujades, Antonio Roig, Alfons Soler i Jaume Vallès

Durada: 1 hora i 25 min

www.tasantcugat.cat / 93 589 12 68

© Ros Ribas

Entitat benefactora

Col·laboren

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació
Barcelona

Mitjans de comunicació

LA VANGUARDIA

CATALUNYA
RÀDIO

TOT Sant Cugat

Ajuntament
de Sant Cugat

